

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/105/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych stanowi dla środowiska wodnego zagrożenie, które może spowodować m.in. ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego. W pierwszej kolejności należy zidentyfikować przyczyny zanieczyszczenia oraz zwalczać emisje u ich źródeł w sposób możliwie najbardziej skuteczny w kategoriach ekonomicznych i środowiskowych.
- (2) Zgodnie z art. 174 ust. 2 zdanie drugie Traktatu, polityka Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska opiera się na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w środowisku w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.
- (3) Zgodnie z art. 174 ust. 3 Traktatu przy opracowywaniu polityki w dziedzinie środowiska Wspólnota uwzględnia dostępne dane naukowo-techniczne, warunki środowiskowe w różnych regionach Wspólnoty, rozwój gospodarczy i społeczny Wspólnoty jako całości oraz zrównoważony rozwój jej regionów, jak również potencjalne

korzyści i koszty, które mogą wynikać z działania lub z zaniechania działania.

- (4) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽³⁾ stanowi, że środowisko, zdrowie i jakość życia należą do środowiskowych priorytetów tego programu, podkreślając w szczególności potrzebę ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów w dziedzinie polityki wodnej.
- (5) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁴⁾ ustanawia strategię ochrony wód przed zanieczyszczeniem i wymaga wprowadzenia dalszych szczególnych środków w zakresie kontroli zanieczyszczeń i środowiskowych norm jakości (EQS). Niniejsza dyrektywa ustanawia normy jakości środowiska zgodnie z przepisami i celami dyrektywy 2000/60/WE.
- (6) Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności z ust. 1 lit. a), państwa członkowskie powinny wdrożyć konieczne środki zgodnie z art. 16 ust. 1 i 8 tej dyrektywy w celu stopniowego redukowania zanieczyszczenia substancjami priorytetowymi i zaprzestania lub stopniowego eliminowania emisji, zrzutów i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych.
- (7) Od roku 2000 przyjęto wiele aktów prawnych Wspólnoty będących środkami kontroli emisji zgodnie z art. 16 dyrektywy 2000/60/WE w odniesieniu do poszczególnych substancji priorytetowych. Ponadto wiele środków ochrony środowiska wchodzi w zakres innych obowiązujących przepisów Wspólnoty. W związku z tym priorytetowe znaczenie należy nadać wdrożeniu i przeglądowi obowiązujących aktów prawnych, a nie ustanawianiu nowych środków kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 28.4.2007, s. 3.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2007 r. (Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 90), wspólne stanowisko Rady z dnia 20 grudnia 2007 r. (Dz.U. C 71 E z 18.3.2008, s. 1) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 20 października 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

- (8) W odniesieniu do kontroli emisji substancji priorytetowych ze źródeł punktowych i rozproszonych, o których mowa w art. 16 dyrektywy 2000/60/WE, oprócz wdrażania pozostałego obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty, bardziej opłacalne i proporcjonalne wydaje się włączenie przez państwa członkowskie, w razie potrzeby, odpowiednich środków kontroli na mocy art. 10 dyrektywy 2000/60/WE do programu działań opracowywanego dla każdego obszaru dorzecza zgodnie z art. 11 tej dyrektywy.
- (9) Państwa członkowskie powinny doskonalić stan dostępnej wiedzy i danych na temat źródeł substancji priorytetowych oraz dróg zanieczyszczeń w celu określenia możliwości ukierunkowanych i skutecznych kontroli. Państwa członkowskie powinny m.in. monitorować osady oraz faunę i florę w stosownych przypadkach i z odpowiednią częstotliwością, aby dostarczać wystarczających danych do wiarygodnych długoterminowych analiz tych substancji priorytetowych, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze. Jeżeli wymaga tego art. 3 decyzji nr 2455/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. ustanawiającej wykaz priorytetowych substancji w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾, wyniki monitorowania, w tym monitorowania osadów oraz fauny i flory, powinny być udostępniane w celu dostarczenia informacji do przyszłych wniosków Komisji złożonych zgodnie z art. 16 ust. 4 i 8 dyrektywy 2000/60/WE.
- (10) Decyzja nr 2455/2001/WE ustanawia pierwszy wykaz 33 substancji lub grup substancji, których objęcie działaniami na poziomie Wspólnoty uznano za priorytet. Niektóre z tych substancji priorytetowych zostały określone jako priorytetowe substancje niebezpieczne, dla których państwa członkowskie powinny wprowadzić niezbędne środki w celu zaprzestania lub stopniowego eliminowania ich emisji, zrzutów i strat. W przypadku substancji występujących w przyrodzie lub powstających w procesach naturalnych nie jest możliwe zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie emisji, zrzutów i strat ze wszystkich ewentualnych źródeł. Niektóre substancje zostały poddane przeglądowi i powinny zostać sklasyfikowane. Komisja powinna nadal, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 dyrektywy 2000/60/WE, dokonywać przeglądów wykazu substancji priorytetowych, ustalając kolejność obejmowania działaniami poszczególnych substancji na podstawie uzgodnionych kryteriów wskazujących na zagrożenie dla środowiska wodnego lub za pośrednictwem środowiska wodnego; w odpowiednich przypadkach Komisja powinna także przedstawiać wnioski.
- (11) W interesie Wspólnoty i z myślą o skuteczniejszej regulacji ochrony wód powierzchniowych, należy ustanowić środowiskowe normy jakości dla substancji zanieczyszczających zaklasyfikowanych jako substancje priorytetowe na poziomie Wspólnoty i pozostawić państwom członkowskim ustanowienie, w razie potrzeby, na poziomie krajowym przepisów dla pozostałych substancji zanieczyszczających, z zastrzeżeniem stosowania odpowiednich przepisów Wspólnoty. W wykazie substancji priorytetowych nie umieszczono jednak ośmiu substancji zanieczyszczających, które są objęte zakresem dyrektywy Rady 86/280/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I załącznika do dyrektywy 76/464/EWG⁽²⁾ i należą do grupy substancji, dla których państwa członkowskie powinny wprowadzić środki w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego do roku 2015, z zastrzeżeniem art. 2 i 4 dyrektywy 2000/60/WE. Wspólne normy ustanowione dla tych substancji zanieczyszczających okazały się jednak przydatne i w związku z tym należy utrzymać ich regulację na poziomie Wspólnoty.
- (12) W związku z tym przepisy dotyczące bieżących celów w zakresie jakości środowiska ustanowione w dyrektywie Rady 82/176/EWG z dnia 22 marca 1982 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych⁽³⁾, dyrektywie Rady 83/513/EWG z dnia 26 września 1983 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu⁽⁴⁾, dyrektywie Rady 84/156/EWG z dnia 8 marca 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych⁽⁵⁾, dyrektywie Rady 84/491/EWG z dnia 9 października 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocykloheksanu⁽⁶⁾ i w dyrektywie 86/280/EWG staną się zbędne i należy je skreślić.
- (13) Środowisko wodne może ulegać zanieczyszczeniu chemicznemu zarówno w krótkim, jak i w długim czasie i dlatego przy ustanawianiu środowiskowych norm jakości należy opierać się na danych dotyczących zarówno skutków ostrej, jak i chronicznych. W celu zapewnienia odpowiedniej ochrony środowiska wodnego i zdrowia ludzi należy ustanowić środowiskowe normy jakości wyrażone w postaci średnich wartości rocznych na poziomie zapewniającym ochronę przed narażeniem długotrwałym, a maksymalne dopuszczalne stężenia należy ustanowić na poziomie zapewniającym ochronę przed narażeniem krótkotrwałym.
- (14) Zgodnie z przepisami określonymi w sekcji 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE, przy monitorowaniu zgodności ze środowiskowymi normami jakości, w tym normami wyrażonymi w maksymalnych dopuszczalnych stężeniach, państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak oznaczenia w skali centylowej, które zapewnią możliwy do zaakceptowania poziom wiarygodności i precyzji pomimo wyników krańcowych, to jest ekstremalnych odchyień od średniej, oraz odczytów błędnych. Aby zapewnić porównywalność działań monitorujących poszczególnych państw członkowskich, należy zapewnić określenie przy zastosowaniu procedury komitetu szczegółowych zasad dotyczących takich metod statystycznych.

⁽²⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.1986, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 81 z 27.3.1982, s. 29.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 291 z 24.10.1983, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 74 z 17.3.1984, s. 49.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 274 z 17.10.1984, s. 11.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 1.

- (15) W odniesieniu do większości substancji ustanowienie wartości środowiskowych norm jakości na poziomie Wspólnoty powinno na tym etapie ograniczać się tylko do wód powierzchniowych. Przez samo ustalenie środowiskowych norm jakości dla wód powierzchniowych nie można jednak zapewnić ochrony przed skutkami pośrednimi heksachlorobenzenu, heksachlorobutadienu i rtęci oraz zatruciem wtórnym tymi substancjami. Dla tych trzech substancji należy zatem ustanowić środowiskowe normy jakości dla fauny i flory na poziomie Wspólnoty. Aby państwa członkowskie mogły zastosować podejście elastyczne w zależności od ich strategii monitorowania, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru pomiędzy monitorowaniem i stosowaniem wspomnianych środowiskowych norm jakości dla fauny i flory a ustanowieniem bardziej rygorystycznych, zapewniających taki sam poziom ochrony środowiskowych norm jakości dla wód powierzchniowych.
- (16) Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia środowiskowych norm jakości dla osadów lub fauny i flory na szczeblu krajowym i stosowania ich zamiast środowiskowych norm jakości dla wód określonych w niniejszej dyrektywie. Takie środowiskowe normy jakości należy ustalać przez zastosowanie przejrzystej procedury obejmującej przesyłanie powiadomień Komisji i innym państwom członkowskim w celu zapewnienia poziomu ochrony równoważnego określonym na poziomie Wspólnoty środowiskowym normom jakości dla wód. W swoich sprawozdaniach na temat wykonania dyrektywy 2000/60/WE Komisja powinna przedstawić skrót wyżej wymienionych powiadomień. Ponadto osady oraz fauna i flora pozostają ważnymi matrycami dla monitorowania niektórych substancji o znacznym potencjale kumulacji. W celu oceny długoterminowych skutków działalności człowieka oraz tendencji państwa członkowskie powinny przedsięwziąć środki, z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w celu ograniczenia znacznego wzrostu aktualnych poziomów skażenia fauny i flory oraz osadów.
- (17) Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE i z jej załącznikiem VII lit. A pkt 5, wszelkie wyjątki od stosowania norm jakości środowiska w odniesieniu do substancji priorytetowych w zbiornikach wodnych zgodnie z art. 4 ust. 4, 5 i 6 tej dyrektywy i z uwzględnieniem jej art. 4 ust. 8 i 9 powinny być odnotowane w planach gospodarowania wodami w dorzeczech. Jeżeli spełnione są wymagania art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w tym warunki wprowadzania wyjątków, to możliwe jest prowadzenie działalności, w tym pogłębiania i żegluga, prowadzącej do zrzutów, emisji i strat substancji priorytetowych.
- (18) Państwa członkowskie muszą osiągnąć zgodność z dyrektywą Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾ i gospodarować jednolitymi częściami wód powierzchniowych wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia zgodnie z art. 7 dyrektywy 2000/60/WE. Niniejszą dyrektywę należy zatem wdrożyć bez uszczerbku dla tych wymogów, w związku z którymi może istnieć potrzeba bardziej rygorystycznych norm.
- (19) W pobliżu punktowych źródeł zrzutów stężenie substancji zanieczyszczających jest z reguły wyższe niż stężenie w otaczającej je wodzie. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość wykorzystywania stref mieszania, o ile nie ma to wpływu na przestrzeganie stosownych środowiskowych norm jakości w pozostałej jednolitej części wód powierzchniowych. Zasięg stref mieszania powinien być ograniczony do miejsc znajdujących się w pobliżu punktów zrzutu i być proporcjonalny. Zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie powinny w stosowanych przypadkach zapewniać na całym obszarze dorzecza koordynację wymagań realizacji celów środowiskowych, o których mowa w art. 4 tej dyrektywy, w tym wskazanie stref mieszania w transgranicznych zbiornikach wodnych.
- (20) Konieczne jest sprawdzenie zgodności z celami zaprzestania lub stopniowego eliminowania i redukcji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/60/WE i dokonanie oceny zgodności z tymi zobowiązaniami w sposób przejrzysty, zwłaszcza w odniesieniu do znacznych emisji, zrzutów i strat powstających w wyniku działalności człowieka. Ponadto harmonogram zaprzestania lub stopniowego eliminowania i redukcji musi być powiązany z wykazem. Powinna również istnieć możliwość dokonania oceny stosowania art. 4 ust. 4–7 dyrektywy 2000/60/WE. Równie potrzebne jest odpowiednie narzędzie do ilościowego określania strat substancji występujących w przyrodzie lub wynikających z procesów naturalnych, w którym to przypadku całkowite zaprzestanie lub stopniowe eliminowanie emisji, zrzutów i strat z wszystkich potencjalnych źródeł jest niemożliwe. W celu sprostania tym potrzebom każde państwo członkowskie powinno ustanowić wykaz emisji, zrzutów i strat dla każdego obszaru dorzecza lub części obszaru dorzecza znajdujących się na jego terytorium.
- (21) Aby uniknąć powielania pracy przy tworzeniu tych wykazów i aby zapewnić spójność tych wykazów z innymi obowiązującymi środkami ochrony wód powierzchniowych, państwa członkowskie powinny korzystać z informacji zgromadzonych na mocy dyrektywy 2000/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń ⁽²⁾.
- (22) Aby zapewnić spójną ochronę wód powierzchniowych, państwa członkowskie leżące nad wspólnymi zbiornikami wód powierzchniowych powinny koordynować swoje działania monitorujące i w stosownych przypadkach sporządzanie wykazów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1.

- (23) Aby lepiej odzwierciedlić swoje potrzeby, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru odpowiedniego rocznego okresu referencyjnego w celu dokonania pomiarów wartości podstawowych pozycji wykazu. Należy jednak uwzględnić fakt, że straty pojawiające się przy stosowaniu pestycydów mogą się znacznie różnić w poszczególnych latach z powodu różnych dawek stosowania, na przykład z powodu różnych warunków klimatycznych. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru trzyletniego okresu referencyjnego w przypadku niektórych substancji objętych zakresem zastosowania dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽¹⁾.
- (24) Aby zoptymalizować stosowanie wykazu, należy ustawić termin, w którym Komisja ma sprawdzić, czy wartości emisji, zrzutów i strat podane w wykazie zbliżają się do wartości zgodnych z celami określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/60/WE, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 4 i 5 niniejszej dyrektywy.
- (25) W celu przyczynienia się do ujednoczenia metodologii stosowanej przez państwa członkowskie przy sporządzaniu wykazów emisji, zrzutów i strat, w tym strat zanieczyszczeń zakumulowanych w osadach, należy opracować wytyczne techniczne.
- (26) Niektóre państwa członkowskie ponoszą skutki oddziaływania zanieczyszczenia, którego źródło znajduje się poza ich jurysdykcją. Należy zatem wyjaśnić, że państwo członkowskie nie narusza swoich zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy, jeżeli przekroczenie środowiskowej normy jakości wynika z takiego zanieczyszczenia transgranicznego, pod warunkiem że spełniono określone warunki i państwo to odpowiednio wykorzystało odnośne przepisy dyrektywy 2000/60/WE.
- (27) Na podstawie sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 15 dyrektywy 2000/60/WE Komisja powinna przeanalizować potrzebę zmiany obowiązujących aktów i wprowadzenia dodatkowych środków szczególnych na terenie całej Wspólnoty, takich jak kontrole emisji, i w odpowiednich sytuacjach przedstawić stosowne wnioski. Komisja powinna przekazywać wnioski z tej analizy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach sprawozdania przygotowanego zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. Przedstawiając jakiegokolwiek propozycje środków dotyczących kontroli emisji, z uwzględnieniem art. 10 dyrektywy 2000/60/WE, Komisja powinna brać pod uwagę obowiązujące wymagania dotyczące kontroli emisji, takie jak wymagania na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli⁽²⁾, oraz najnowsze osiągnięcia w zakresie technologii ograniczania zanieczyszczenia.
- (28) Kryteria identyfikacji substancji, które są trwałe, bioakumulacyjne i toksyczne, jak również substancji równie niepokojących, mianowicie bardzo trwałych i bardzo bioakumulacyjnych, o których mowa w dyrektywie 2000/60/WE, są ustanowione w dokumencie zawierającym wytyczne techniczne w zakresie oceny ryzyka towarzyszącym dyrektywie Komisji 93/67/EWG z dnia 20 lipca 1993 r. ustanawiającej zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony substancji notyfikowanych zgodnie z dyrektywą Rady 67/548/EWG⁽³⁾, dyrektywie 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów⁽⁵⁾. Aby zapewnić spójność przepisów wspólnotowych, jedynie te kryteria powinny być stosowane do substancji poddanych przeglądowi zgodnie z decyzją nr 2455/2001/WE, a załącznik X do dyrektywy 2000/60/WE należy odpowiednio zastąpić.
- (29) Zobowiązania określone w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE są już włączone do dyrektywy 2008/1/WE oraz dyrektywy 2000/60/WE; zagwarantowany jest co najmniej ten sam poziom ochrony, jeśli środowiskowe normy jakości są utrzymane lub poddane przeglądowi. W celu zapewnienia spójnego podejścia do zanieczyszczenia chemicznego wód powierzchniowych oraz wyjaśnienia i uproszczenia obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty w tej dziedzinie, należy uchylić, zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE ze skutkiem od 22 grudnia 2012 r., dyrektywy 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG.
- (30) Zalecenia, o których mowa w dyrektywie 2000/60/WE, a w szczególności zalecenia Komitetu Naukowego ds. Toksyczności, Ekotoksyczności oraz Środowiska zostały rozważone.
- (31) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽⁶⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelację pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do udostępniania ich do publicznej wiadomości.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. L 227 z 8.9.1993, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 136 z 29.5.2007, s. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

- (32) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych poprzez określenie środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i w celu utrzymania tego samego poziomu ochrony wód powierzchniowych możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (33) Środki konieczne dla wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (34) W szczególności Komisja powinna mieć prawo zmiany pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy. W związku z tym, że środek ten ma zasięg ogólny i ma na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy lub jej uzupełnienie przez dodanie nowych elementów innych niż istotne, musi on zostać przyjęty zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Mając na celu osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych oraz zgodnie z przepisami i celami art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, niniejsza dyrektywa określa środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających przewidzianych w art. 16 tej dyrektywy.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 3

Środowiskowe normy jakości

1. Zgodnie z art. 1 niniejszej dyrektywy i art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości (EQS) ustanowione w części A załącznika I do

niniejszej dyrektywy dla poszczególnych części wód powierzchniowych.

Państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla poszczególnych części wód powierzchniowych zgodnie z wymogami ustanowionymi w załączniku I część B.

2. W niektórych kategoriach wód powierzchniowych państwa członkowskie zamiast stosować środowiskowe normy jakości ustanowione w załączniku I część A, mogą podjąć decyzję o stosowaniu środowiskowych norm jakości dla osadów lub fauny i flory. Państwa członkowskie korzystające z tej możliwości:

- a) stosują dla rtęci i jej związków środowiskową normę jakości wynoszącą 20 µg/kg lub dla heksachlorobenzenu – środowiskową normę jakości wynoszącą 10 µg/kg lub dla heksachlorobutadienu – środowiskową normę jakości wynoszącą 55 µg/kg, przy czym powyższe środowiskowe normy jakości są normami dla tkanki zwierząt łownych (masy mokrej), przy założeniu wyboru najbardziej odpowiedniego wskaźnika spośród ryb, mięczaków, skorupiaków i innych gatunków fauny i flory;
- b) określają i stosują dla określonych substancji środowiskowe normy jakości inne niż normy wymienione w lit. a) dla osadów lub fauny i flory. Stosowane przez nie środowiskowe normy jakości zapewniają co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki zapewniają środowiskowe normy jakości dla wód określone w załączniku I część A;
- c) określają dla substancji wymienionych w lit. a) i b) częstotliwość działań monitorujących zgodność ze środowiskowymi normami jakości w faunie i florze lub osadach. Działania monitorujące przeprowadza się jednak co najmniej raz w roku, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasu; i
- d) informują Komisję i inne państwa członkowskie, za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 21 dyrektywy 2000/60/WE, o substancjach, dla których określono środowiskowe normy jakości zgodnie z lit. b), o przyczynach i podstawach zastosowania takiego podejścia, o wartościach ustanowionych alternatywnych środowiskowych norm jakości, w tym także danych i metodach, za pomocą których alternatywne środowiskowe normy jakości zostały określone, o kategoriach wód powierzchniowych, do których miałyby zastosowanie, oraz o planowanej częstotliwości działań monitorujących, wraz z uzasadnieniem takiej częstotliwości.

Streszczenie informacji otrzymanych zgodnie z lit. d) powyżej oraz uwagą 9 w załączniku I część A Komisja zamieszcza w sprawozdaniach publikowanych zgodnie z art. 18 dyrektywy 2000/60/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

3. Państwa członkowskie przeprowadzają analizę długoterminowych tendencji stężeń tych substancji priorytetowych wymienionych w załączniku I część A, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze, ze szczególnym uwzględnieniem substancji nr 2, 5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 28 i 30, na podstawie wyników monitorowania stanu wody przeprowadzanego zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE. Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE przyjmują one środki w celu zapewnienia, że nie nastąpi znaczny wzrost takich stężeń w osadach lub odpowiedniej faunie i florze.

Państwa członkowskie określają częstotliwość działań monitorujących zgodność ze środowiskowymi normami jakości w osadach lub faunie i florze, pozwalającą zapewnić wystarczające dane do przeprowadzenia wiarygodnej analizy tendencji długoterminowych. Zasadniczo działania monitorujące powinny być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasu.

4. Komisja dokonuje analizy postępu naukowo-technicznego, w tym wniosków z ocen ryzyka, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/60/WE, i informacji pochodzących z rejestru substancji udostępnionych publicznie zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, oraz w razie potrzeby proponuje dokonanie przeglądu środowiskowych norm jakości określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE.

5. Część B pkt 3 załącznika I do niniejszej dyrektywy można zmienić zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 4

Strefy mieszania

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć strefy mieszania przylegające do punktów zrzutu. W takich strefach mieszania stężenie jednej lub kilku substancji wymienionych w części A załącznika I może przekroczyć odpowiednie środowiskowe normy jakości, o ile nie ma to wpływu na przestrzeganie tych norm w pozostałej jednolitej części wód powierzchniowych.

2. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania włączają do planów gospodarowania wodami w dorzeczech, opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, opis:

- a) podejścia i metodologii stosowanych przy określaniu takich stref; oraz
- b) środków podjętych w celu ograniczenia w przyszłości zasięgu stref mieszania, takich jak środki podjęte na podstawie art. 11 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2000/60/WE lub

przeгляд pozwoleń wydanych na podstawie dyrektywy 2008/1/WE lub wcześniejszych przepisów, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE.

3. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania zapewniają, że zasięg takiej strefy jest:

- a) ograniczony do miejsc znajdujących się w pobliżu punktów zrzutu;
- b) proporcjonalny, z uwzględnieniem stężeń substancji zanieczyszczających w punkcie zrzutu oraz zawartych we wcześniejszych regulacjach warunków dotyczących emisji substancji zanieczyszczających, takich jak zezwolenia lub pozwolenia, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE i wszelkich innych stosownych przepisach prawa wspólnotowego, w oparciu o najlepsze dostępne techniki i zgodnie z art. 10 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności po poddaniu tych uprzednich regulacji przeglądowi.

4. Wytyczne techniczne dotyczące wyznaczania stref mieszania przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 9 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Wykaz emisji, zrzutów i strat

1. Na podstawie informacji zebranych zgodnie z art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE, na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 oraz innych dostępnych danych państwa członkowskie opracowują wykaz, obejmujący mapy, jeżeli są dostępne, emisji, zrzutów i strat wszystkich substancji priorytetowych i substancji zanieczyszczających wymienionych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla każdego obszaru dorzecza lub części obszaru dorzecza znajdujących się na ich terytorium, w tym, w stosownych przypadkach, ich stężenie w osadach oraz faunie i florze.

2. Okres referencyjny dla określenia wartości substancji zanieczyszczających, które zostaną umieszczone w wykazach, o których mowa w ust. 1, wynosi jeden rok między rokiem 2008 a 2010.

Niemniej jednak dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG, pozycje do wpisu mogą być wyliczone jako średnia z lat 2008, 2009 i 2010.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy opracowane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, określające w nich odnośne okresy referencyjne, zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości ustanowionymi w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

4. Państwa członkowskie uaktualniają swoje wykazy w ramach przeglądów analiz określonych w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE.

Okresem referencyjnym dla ustalenia wartości w uaktualnionych wykazach jest rok poprzedzający przewidzianą datę zakończenia analizy. Dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG wartości w wykazie mogą być wyliczone jako średnia z trzech lat poprzedzających datę zakończenia analizy.

Państwa członkowskie publikują uaktualnione wykazy w swoich uaktualnionych planach gospodarowania wodami w dorzeczeniach zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE.

5. Do roku 2018 Komisja sprawdza, czy wartości emisji, zrzutów i strat podane w wykazie zbliżają się do wartości zgodnych z celami dotyczącymi redukcji lub zaprzestania emisji, zrzutów i strat określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iv) dyrektywy 2000/60/WE, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 4 i 5 tej dyrektywy.

6. Wytyczne techniczne dotyczące sporządzania wykazów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 9 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Zanieczyszczenia transgraniczne

1. Państwo członkowskie nie dopuszcza się zaniedbania swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy w wyniku przekroczenia środowiskowej normy jakości, o ile może wykazać, że:

- a) przekroczenie wiązało się ze źródłem zanieczyszczenia znajdującym się poza jurysdykcją tego państwa członkowskiego;
- b) w związku z takim zanieczyszczeniem transgranicznym państwo to nie mogło podjąć skutecznych środków w celu spełnienia stosownych środowiskowych norm jakości; i
- c) państwo to zastosowało mechanizmy koordynacji określone w art. 3 dyrektywy 2000/60/WE i w odpowiedni sposób skorzystało z przepisów art. 4 ust. 4, 5 i 6 tej dyrektywy w odniesieniu do jednolitych części wód, na które niekorzystny wpływ wywiera zanieczyszczenie transgraniczne.

2. Państwa członkowskie wykorzystują mechanizmy ustanowione w art. 12 dyrektywy 2000/60/WE w celu przekazania Komisji informacji niezbędnych w okolicznościach określonych w ust. 1 niniejszego artykułu oraz zamieszczenia w stosownych planach gospodarowania wodami w dorzeczeniach podsumowania środków przyjętych w związku z zanieczyszczeniem transgra-

nicznym zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości na mocy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 7

Sprawozdawczość i przegląd

1. Na podstawie sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie, w tym także sprawozdań przekazanych zgodnie z art. 12 dyrektywy 2000/60/WE, a w szczególności sprawozdań na temat zanieczyszczenia transgranicznego, Komisja analizuje potrzebę zmiany obowiązujących aktów prawnych i wprowadzenia na terenie całej Wspólnoty dodatkowych konkretnych środków, takich jak kontrole emisji.

2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach sprawozdania przygotowanego zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE:

- a) konkluzje z przeglądu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) środki przyjęte na rzecz zmniejszenia zasięgu stref mieszenia wyznaczonych zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszej dyrektywy;
- c) wynik sprawdzenia określonego w art. 5 ust. 5 niniejszej dyrektywy;
- d) sytuację w odniesieniu do zanieczyszczenia pochodzącego spoza terytorium Wspólnoty.

Komisja w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie propozycje.

Artykuł 8

Przegląd załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE

W ramach przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE, zgodnie z art. 16 ust. 4 tej dyrektywy, Komisja uznaje między innymi substancje wymienione w załączniku III do niniejszej dyrektywy za podlegające ewentualnemu zakwalifikowaniu jako substancje priorytetowe lub niebezpieczne substancje priorytetowe. Komisja przedstawia wynik przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w terminie do dnia 13 stycznia 2011 r. Do sprawozdania dołącza w stosownych przypadkach odpowiednie propozycje, w szczególności propozycje dotyczące wskazania nowych substancji priorytetowych lub niebezpiecznych substancji priorytetowych lub też wskazania niektórych substancji priorytetowych jako niebezpiecznych substancji priorytetowych i wyznaczenia odpowiednich norm jakości środowiska odpowiednio dla wód powierzchniowych, osadów lub fauny i flory.

Artykuł 9**Procedura komitetu**

1. Komisja jest wspierana przez komitet, o którym mowa w art. 21 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8. Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 10**Zmiana dyrektywy 2000/60/WE**

Załącznik X do dyrektywy 2000/60/WE zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11**Zmiany dyrektyw 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG**

1. W dyrektywach 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG oraz 84/491/EWG skreśla się załączniki II.
2. Skreśla się pozycje B w sekcjach I–XI w załączniku II do dyrektywy 86/280/EWG.

Artykuł 12**Uchylenia dyrektyw 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG**

1. Dyrektywy 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG uchyla się ze skutkiem od dnia 22 grudnia 2012 r.
2. Do dnia 22 grudnia 2012 r. państwa członkowskie mogą przeprowadzać działania monitorujące i sprawozdawcze

zgodnie z art. 5, 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE zamiast przeprowadzania ich zgodnie z dyrektywami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 13**Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy nie później niż do 13 lipca 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 16 grudnia 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

B. LE MAIRE
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI DLA SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH ORAZ DLA NIEKTÓRYCH
INNYCH SUBSTANCJI ZANIECZYSZCZAJĄCYCH

CZĘŚĆ A: ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI (EQS)

AA: średnia roczna;

MAC: maksymalne dopuszczalne stężenie.

Jednostka: [µg/l]

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS (1)	AA-EQS (2) Wody powierzchniowe śródlądowe (3)	AA-EQS (2) Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS (4) Wody powierzchniowe śródlądowe (3)	MAC-EQS (4) Inne wody powierzchniowe
(1)	Alachlor	15972-60-8	0,3	0,3	0,7	0,7
(2)	Antracen	120-12-7	0,1	0,1	0,4	0,4
(3)	Atrazyna	1912-24-9	0,6	0,6	2,0	2,0
(4)	Benzen	71-43-2	10	8	50	50
(5)	Bromowany difenyleter (5)	32534-81-9	0,0005	0,0002	nie dotyczy	nie dotyczy
(6)	Kadm i jego związki (w zależności od klas twardości wody) (6)	7440-43-9	≤ 0,08 (klasa 1) 0,08 (klasa 2) 0,09 (klasa 3) 0,15 (klasa 4) 0,25 (klasa 5)	0,2	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)
(6a)	Tetrachlorek węgla (7)	56-23-5	12	12	nie dotyczy	nie dotyczy
(7)	C10-13 chloroalkany	85535-84-8	0,4	0,4	1,4	1,4
(8)	Chlorfenwinfos	470-90-6	0,1	0,1	0,3	0,3
(9)	Chloropiryfos (chloropiryfos etylowy)	2921-88-2	0,03	0,03	0,1	0,1
(9a)	Pestycydy cyklodienowe: Aldryna (7) Dieldryna (7) Endryna (7) Izodryna (7)	309-00-2 60-57-1 72-20-8 465-73-6	Σ = 0,01	Σ = 0,005	nie dotyczy	nie dotyczy
(9b)	DDT całkowity (7) (8) para-para-DDT (7)	nie dotyczy 50-29-3	0,025 0,01	0,025 0,01	nie dotyczy nie dotyczy	nie dotyczy nie dotyczy
(10)	1,2-dichloroetan	107-06-2	10	10	nie dotyczy	nie dotyczy
(11)	Dichlorometan	75-09-2	20	20	nie dotyczy	nie dotyczy
(12)	Ftalan di(2-etyloheksylu) (DEHP),	117-81-7	1,3	1,3	nie dotyczy	nie dotyczy
(13)	Diuron	330-54-1	0,2	0,2	1,8	1,8
(14)	Endosulfan	115-29-7	0,005	0,0005	0,01	0,004
(15)	Fluoranten	206-44-0	0,1	0,1	1	1
(16)	Heksachloro-benzen	118-74-1	0,01 (9)	0,01 (9)	0,05	0,05
(17)	Heksachloro-butadien	87-68-3	0,1 (9)	0,1 (9)	0,6	0,6
(18)	Heksachloro-cykloheksan	608-73-1	0,02	0,002	0,04	0,02

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe
(19)	Izoproturon	34123-59-6	0,3	0,3	1,0	1,0
(20)	Ołów i jego związki	7439-92-1	7,2	7,2	nie dotyczy	nie dotyczy
(21)	Rtęć i jej związki	7439-97-6	0,05 ⁽⁹⁾	0,05 ⁽⁹⁾	0,07	0,07
(22)	Naftalen	91-20-3	2,4	1,2	nie dotyczy	nie dotyczy
(23)	Nikiel i jego związki	7440-02-0	20	20	nie dotyczy	nie dotyczy
(24)	Nonylofenol (4-nonylfenol)	104-40-5	0,3	0,3	2,0	2,0
(25)	Oktylofenol ((4-(1,1',3,3'-tetrametylobutylo)-fenol))	140-66-9	0,1	0,01	nie dotyczy	nie dotyczy
(26)	Pentachloro-benzen	608-93-5	0,007	0,0007	nie dotyczy	nie dotyczy
(27)	Pentachlorofenol	87-86-5	0,4	0,4	1	1
(28)	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne ⁽¹⁰⁾	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy
	Benzo(a)piren	50-32-8	0,05	0,05	0,1	0,1
	Benzo(b)fluoranten	205-99-2	Σ = 0,03	Σ = 0,03	nie dotyczy	nie dotyczy
	Benzo(k)fluoranten	207-08-9				
	Benzo(g,h,i)perylene	191-24-2	Σ = 0,002	Σ = 0,002	nie dotyczy	nie dotyczy
	indeno(1,2,3-cd)piren	193-39-5				
(29)	Symazyna	122-34-9	1	1	4	4
(29a)	Tetrachloroetylen ⁽⁷⁾	127-18-4	10	10	nie dotyczy	nie dotyczy
(29b)	Trichloroetylen ⁽⁷⁾	79-01-6	10	10	nie dotyczy	nie dotyczy
(30)	Związki tributylocyny (kation tributylocyny)	36643-28-4	0,0002	0,0002	0,0015	0,0015
(31)	Trichlorobenzeny	12002-48-1	0,4	0,4	nie dotyczy	nie dotyczy
(32)	Trichlorometan	67-66-3	2,5	2,5	nie dotyczy	nie dotyczy
(33)	Trifluralina	1582-09-8	0,03	0,03	nie dotyczy	nie dotyczy

⁽¹⁾ CAS: Chemical Abstracts Service.

⁽²⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako średnia roczna wartość (AA-EQS). O ile nie określono inaczej, ma on zastosowanie do całkowitego stężenia wszystkich izomerów.

⁽³⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe obejmują rzeki i jeziora oraz związane z nimi sztuczne lub silnie zmienione jednolite części wód.

⁽⁴⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS). W przypadkach gdy w rubryce MAC-EQS zaznaczono „nie dotyczy”, uważa się, że wartości AA-EQS chronią również przed krótkoterminowym wzrostem zanieczyszczeń przy stałych zrzutach, ponieważ są one znacznie niższe niż wartości otrzymane na podstawie toksyczności ostrej.

⁽⁵⁾ Dla grupy substancji priorytetowych zawierającej bromowany difenyleter (nr 5) wymienione w decyzji 2455/2001/WE, EQS została ustanowiona jedynie dla numerów pierwiastków należących do tej samej grupy układu okresowego to 28, 47, 99, 100, 153 i 154.

⁽⁶⁾ Dla kadmu i jego związków (nr 6) wartości EQS różnią się w zależności od twardości wody określonej w pięciu kategoriach (klasa 1: < 40 mg CaCO₃/l, klasa 2: 40 do < 50 mg CaCO₃/l, klasa 3: 50 do < 100 mg CaCO₃/l, klasa 4: 100 do < 200 mg CaCO₃/l i klasa 5: ≥ 200 mg CaCO₃/l).

⁽⁷⁾ Substancja ta nie jest substancją priorytetową, ale jedną z innych substancji zanieczyszczających, dla których środowiskowe normy jakości są identyczne z tymi ustanowionymi w prawodawstwie obowiązującym przed dniem 13 stycznia 2009 r.

⁽⁸⁾ DDT całkowity obejmuje sumę izomerów 1,1,1-trichloro-2,2 bis (p-chlorofenylo) etanu (numer CAS 50-29-3; numer UE 200-024-3); 1,1,1-trichloro-2 (o-chlorofenylo)-2-(p-chlorofenylo) etanu (numer CAS 789-02-6; numer UE 212-332-5; 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenylo) etylenu (numer CAS 72-55-9); numer UE 200-784-6; oraz 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenylo) etanu (numer CAS 7254-8; numer UE 200-783-0).

⁽⁹⁾ Jeżeli państwa członkowskie nie stosują EQS dla fauny i flory, wprowadzają bardziej rygorystyczne wartości EQS dla wód w celu osiągnięcia tego samego poziomu ochrony jak w przypadku EQS dla fauny i flory, określonego w art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy. Informują one Komisję i inne państwa członkowskie za pośrednictwem komitetu, o którym mowa w art. 21 dyrektywy 2000/60/WE, o przyczynach i podstawach zastosowania takiego podejścia, o wartościach ustanowionych alternatywnych EQS dla wód, w tym także o danych i metodach, za pomocą których alternatywne EQS zostały określone, oraz o kategoriach wód powierzchniowych, do których miałyby zastosowanie.

⁽¹⁰⁾ Dla grupy substancji priorytetowych zawierającej wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (nr 28) należy uzyskać zgodność z każdą poszczególną EQS, tj. EQS dla benzo(a)pirenu i EQS dla sumy benzo(b)fluorantenu i benzo(k)fluorantenu oraz należy uzyskać EQS dla sumy benzo(g,h,i)perylene i indeno[1,2,3-cd]pirenu.

CZĘŚĆ B: STOSOWANIE ŚRODOWISKOWYCH NORM JAKOŚCI OKREŚLONYCH W CZĘŚCI A

1. Kolumny 4 i 5 tabeli: Dla każdej jednolitej części wód powierzchniowych stosowanie AA-EQS oznacza, że dla każdego reprezentatywnego punktu monitorowania w danej jednolitej części wód średnia arytmetyczna stężeń mierzonych o różnych porach w ciągu roku nie przekracza tej normy.

Sposób obliczania średniej arytmetycznej i zastosowana metoda analityczna oraz, jeżeli dla danej substancji nie można zastosować żadnej odpowiedniej metody analitycznej spełniającej minimalne kryteria w zakresie wyników, sposób stosowania EQS, muszą być zgodne z aktami wykonawczymi w sprawie przyjęcia specyfikacji technicznych monitorowania chemicznego i jakości wyników analitycznych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE.

2. Kolumny 6 i 7 tabeli: Dla każdej jednolitej części wód powierzchniowych stosowanie MAC-EQS oznacza, że stężenie mierzone w którymkolwiek reprezentatywnym punkcie monitorowania w jednolitej części wód nie przekracza tej normy.

Zgodnie jednak z sekcją 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak oznaczenia w skali centylowej, w celu zapewnienia możliwego do zaakceptowania poziomu wiarygodności i rezyzji przy określaniu zgodności z MAC-EQS. Jeżeli państwa członkowskie korzystają z tej możliwości, takie metody statystyczne są zgodne z zasadami szczegółowymi ustanowionymi zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 9 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

3. Z wyjątkiem kadmu, ołowiu, rtęci i niklu (zwanymi dalej „metalami”) środowiskowe normy jakości (EQS) ustanowione w niniejszym załączniku są wyrażone jako całkowite stężenia w całej próbce wody. W przypadku metali środowiskowe normy jakości odnoszą się do stężenia w stanie rozpuszczonym, tj. rozpuszczonej fazy próbki wody otrzymanej w drodze filtracji przez filtr 0,45 µm lub jakiegokolwiek innego równoważnego rodzaju przygotowania.

Przy przeprowadzaniu oceny wyników monitorowania pod kątem środowiskowych norm jakości państwa członkowskie mogą uwzględnić:

- a) naturalne tło hydrogeochemiczne dla metali i ich związków, jeżeli uniemożliwia ono osiągnięcie wartości EQS; i
- b) twardość wody, jej pH lub inne parametry jakości wody, które mają wpływ na biodostępność metali.

ZAŁĄCZNIK II

Załącznik X do dyrektywy 2000/60/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK X

WYKAZ SUBSTANCJI PRIORYTETOWYCH W DZIEDZINIE POLITYKI WODNEJ

Nr	nr CAS ⁽¹⁾	nr UE ⁽²⁾	Nazwa substancji priorytetowej ⁽³⁾	Zidentyfikowana jako priorytetowa substancja niebezpieczna
(1)	15972-60-8	240-110-8	Alachlor	
(2)	120-12-7	204-371-1	Antracen	X
(3)	1912-24-9	217-617-8	Atrazyna	
(4)	71-43-2	200-753-7	Benzen	
(5)	nie dotyczy	nie dotyczy	Bromowany difenyleter ⁽⁴⁾	X ⁽⁵⁾
	32534-81-9	nie dotyczy	Eter pentabromodifenylowy (numery pierwiastków należących do tej samej grupy układu okresowego to 28, 47, 99, 100, 153 i 154)	
(6)	7440-43-9	231-152-8	Kadm i jego związki	X
(7)	85535-84-8	287-476-5	C ₁₀₋₁₃ chloroalkany ⁽⁴⁾	X
(8)	470-90-6	207-432-0	Chlorfenwinfos	
(9)	2921-88-2	220-864-4	Chloropiryfos (chloropiryfos etylowy)	
(10)	107-06-2	203-458-1	1,2-dichloroetan	
(11)	75-09-2	200-838-9	Dichlorometan	
(12)	117-81-7	204-211-0	Ftalan di(2-etyloheksylu) (DEHP)	
(13)	330-54-1	206-354-4	Diuron	
(14)	115-29-7	204-079-4	Endosulfan	X
(15)	206-44-0	205-912-4	Fluoranten ⁽⁶⁾	
(16)	118-74-1	204-273-9	Heksachlorobenzen	X
(17)	87-68-3	201-765-5	Heksachlorobutadien	X
(18)	608-73-1	210-158-9	Heksachlorocykloheksan	X
(19)	34123-59-6	251-835-4	Izoproturon	
(20)	7439-92-1	231-100-4	Ołów i jego związki	
(21)	7439-97-6	231-106-7	Rtęć i jej związki	X
(22)	91-20-3	202-049-5	Naftalen	
(23)	7440-02-0	231-111-14	Nikiel i jego związki	
(24)	25154-52-3	246-672-0	Nonylofenol	X
	104-40-5	203-199-4	(4-nonylofenol)	X
(25)	1806-26-4	217-302-5	Oktylofenol	
	140-66-9	nie dotyczy	(4-(1,1',3,3'-tetrametylobutylo)-fenol)	
(26)	608-93-5	210-172-5	Pentachlorobenzen	X
(27)	87-86-5	231-152-8	Pentachlorofenol	

Nr	nr CAS ⁽¹⁾	nr UE ⁽²⁾	Nazwa substancji priorytetowej ⁽³⁾	Zidentyfikowana jako priorytetowa substancja niebezpieczna
(28)	nie dotyczy	nie dotyczy	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	X
	50-32-8	200-028-5	(benzo(a)piren)	X
	205-99-2	205-911-9	(benzo(b)fluoranten)	X
	191-24-2	205-883-8	(benzo(g,h,i)perylen)	X
	207-08-9	205-916-6	(benzo(k)fluoranten)	X
	193-39-5	205-893-2	(Indeno(1,2,3-cd)piren)	X
(29)	122-34-9	204-535-2	Symazyna	
(30)	nie dotyczy	nie dotyczy	Związki tributyllocyny	X
	36643-28-4	nie dotyczy	Kation tributyllocyny	X
(31)	12002-48-1	234-413-4	Trichlorobenzeny	
(32)	67-66-3	200-663-8	Trichlorometan (chloroform)	
(33)	1582-09-8	216-428-8	Trifluralina	

⁽¹⁾ CAS: Chemical Abstract Service.

⁽²⁾ Numer UE: Europejski Spis Istniejących Substancji Chemicznych o Znaczeniu Handlowym (EINECS) lub Europejski Wykaz Notyfikowanych Substancji Chemicznych (ELINCS).

⁽³⁾ W wykazie dla wybranej grupy substancji jako parametr wskaźnikowy podaje się typowego pojedynczego przedstawiciela tej grupy substancji (w nawiasach i bez numeru). Dla tych grup substancji parametr wskaźnikowy należy określić przy użyciu metody analitycznej.

⁽⁴⁾ Wskazane grupy substancji zazwyczaj obejmują znaczną liczbę związków chemicznych. W chwili obecnej nie można podać odpowiednich parametrów wskaźnikowych.

⁽⁵⁾ Dotyczy tylko eteru pentabromobifenylowego (numer CAS: 32534-81-9).

⁽⁶⁾ Fluoranten jest w wykazie jako wskaźnik innych, bardziej niebezpiecznych wielopierścieniowych węglodorów aromatycznych."

ZAŁĄCZNIK III

SUBSTANCJE PODLEGAJĄCE PRZEGLĄDOWI W CELU EWENTUALNEGO UZNANIA ICH ZA SUBSTANCJE PRIORYTETOWE LUB NIEBEZPIECZNE SUBSTANCJE PRIORYTETOWE

nr CAS	nr UE	Nazwa substancji
1066-51-9	—	AMPA – kwas aminometylofosfonowy
25057-89-0	246-585-8	Bentazon
80-05-7		Bisfenol-A
115-32-2	204-082-0	Dikofol
60-00-4	200-449-4	EDTA – kwas etyleno-diamino-tetraoctowy
57-12-5		Wolny cyjanek
1071-83-6	213-997-4	Glifosat
7085-19-0	230-386-8	Mekoprop (MCPP)
81-15-2	201-329-4	Pizmo ksylenowe
1763-23-1		Kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS)
124495-18-7	—	Chinoksyfen (5,7-dichloro-4-(p-fluorofenoksy)chinolina) Dioksyne PCB